

קיא-א

תיתיב גביה, הרי יכולה החרשת להשאר ולשבת תחתיו, מבלי שביאת השניה, הקטנה, או חליצתה תפסול אותה.

וזאת, **ממה נפשך** —

אי קנויה היא החרשת לבעלה — **הא קנויה היא** גם ליבמה, ותצא הקטנה כדין יבום רגיל, כמו שאם מייבם לאחת משתי יבמות, יוצאת חברתה בייבומה של זאת, לפי שאין אחר ביאה שעשה היבם בחרשת כלום, ואין לו יותר זיקה בשניה.

ואם כן, אין ביאתה או חליצתה חליצתה של השניה, הקטנה, יכולה לאסור את החרשת [מצד כיון שחלץ שוב אינו בונה].

ואי החרשת **לאו קנוייה היא** נחשבת, לא לבעלה ולא ליבמה — **הא נכרית בעלמא היא** נחשבת ליבמה.

ופשיטא שאין ביאתה או חליצתה של השניה הקטנה יכולה לאוסרה עליו.

ואם כן, יכולה היא החרשת לשבת תחתיו, גם לאחר שהוא יעשה חליצה באשה השניה, הקטנה [לאחר שתגדיל].

כי היות והחרשת עצמה אינה "יבמה", לא תפסול אותה חליצתה של השניה.

וכיון שאמר רב "כונס את החרשת ומוציאה בגט", מוכיח רב חסדא, שלדעתו של רב

החרשת היא זאת שקנויה ומשווירת, ואין יבומה פוטר את השניה.

ולפיכך, אינו יכול להשאירה תחתיו, כי על הצד שקנינה של הקטנה הוא קנין גמור, הרי הוא עדיף מקנינה של החרשת, שאינו אלא קנין משווייר.

ולכן, ביאתו בחרשת, שקנינה חלש, אינה פוטרת מיבום ומחליצה את הקטנה, בעלת הקנין העדיף.

אלא להיפך, חליצתה של הקטנה [כשתגדל] — תאסור את החרשת עליו, מדין "כיון שלא בנה שוב לא יבנה".

וכי תימא, שמא תשאל:

מדוע אמר רב בקטנה וחרשת הנופלות ליבום שתקנתן היא בכך שיכנוס את החרשת ויוציאה בגט, ואת הקטנה יוציא בחליצה כשתגדל —

קטנה — אמאי תמתין עד שתגדיל ותחלוץ?

תיתיב גביה, הרי יכול הוא לייבם תחילה את הקטנה, והיא יכולה להשאר ולשבת תחתיו, ממה נפשך —

אי קנויה היא הקטנה בקנין גמור לבעלה וליבמה — **הא קנוייה היא**, ואין לו יותר זיקה אל השניה, החרשת.

שנשתייר בה, אך לריטב"א השיור הוא בקנין, שאינו גמור, ולכן אין בה תפיסת קידושין לאחר, כי גם קנין שאינו גמור מונע תפיסת קידושין של אחר.

האבני נזר סימן רלו כתב שהדבר תלוי במחלוקת רש"י והריטב"א במהות השיור.

לרש"י השיור הוא באשה, כאילו אינו קונה את כולה, ולכן יכול אחר לקדש את מה

ורב רצה לומר אופן שבו תהיה תקנה לשתייהן, ולא רק לאחת מהן.⁽¹⁾

אמר רב ששת: הכי נמי מסתברא, כדקא מתרין רב חסדא אליבא דרב, כמו שהסביר רב חסדא את שיטתו של רב, שחרשת קנויה ומשוירת, ואילו קטנה היא ספק קנויה קנין גמור, ספק אינה קנויה כלל.

וראיה לכך, מהא דתניא:

שני אחין שהיו נשואין שתי אחיות, אחת קטנה, והשניה חרשת.

ומת בעלה של קטנה, ועתה נופלת הקטנה, שהיא אחותה של החרשת, ליבום [מדרבנן] לפני אחי בעלה, שהוא בעלה של אחותה החרשת —

ולכן נאסרת החרשת על בעלה מדין "אחות זקוקתו".

ואין אומרים להיפך, שתידחה הקטנה מזיקת יבום לגמרי, היות והיא ערות אחות אשה מדרבנן, שאין בה זיקת יבום —

לפי שיש צד שקנינה של הקטנה הוא קנין גמור, ואילו קנינה של החרשת הוא בודאי קנין חלש, שיש בו שיעור.

ואי לאו קנויה היא הקטנה כלל — הרי נוכריתא בעלמא היא, ופשיטא שאין היא נפסלת עליו מכח השניה!?

תשובתך:

אם כן, שישא תחילה את הקטנה, והיא אכן תשאר תחתיו —

חרשת — במה תיפוק!?

שהרי אין החרשת יוצאת בחליצה. והדרך היחידה לשחררה, היא לייבמה תחילה, ואחר כך להוציאה בגט.

ואם יכנוס תחילה את הקטנה, שוב לא יוכל לכנוס את החרשת, כי יש צד שקנינה של הקטנה הוא קנין גמור, והוא אף עדיף על קנינה המשוויר של החרשת.

ולפי הצד הזה, מועיל יבומה של הקטנה לפטור את החרשת, ואין החרשת יכולה עתה להתייבם אחר שיצאה ממנו ביבומה של הקטנה.

ומאידך, אין החרשת יכולה לצאת ממנו מכח יבומה של הקטנה ללא חליצה, כי שמא קנינה של הקטנה אינו קנין, ואז החרשת היא היבמה הזקוקה ליבום, ואסורה היא להינשא לשוק ללא חליצה, וחרשת אינה חולצת.

גמור, ביאתה פוטרת את החרשת, ומתירה אותה לשוק.

ולפי הצד שקנינה של קטנה אינו כלום, הרי הקטנה היא נכרית, ורק ביאתה של החרשת היא ביאת יבום, ויכול אחרי שכנס אותה לגרשה בגט. ואם כן, למה לא ישאיר את הקטנה תחתיו, ויגרש את החרשת, ובכך תהיה תקנה לשתייהן!?

1. והקשה רש"י: מדוע שנינו במשנה לקמן שאם נפלו לפניו ליבום קטנה וחרשת, ובא על הקטנה וחזר ובא על החרשת, נפסלה הקטנה.

והרי ממה נפשך היא יכולה לשבת תחתיו, היות ובא על הקטנה תחילה, ויגרש את החרשת, ותהיה בכך תקנה לשתייהן.

כי לפי הצד שקנינה של הקטנה הוא קנין

ואין דוחה קנינה של החרשת את זיקת אחותה הקטנה, שהיא זיקה גמורה. ולכן —

חרשת — יוצאה בנט, לפי שהיא נאסרת על בעלה מדין אחות זקוקתו.

וקטנה — תמתין עד שתגדיל, ותחלוץ.

אבל, אם **מת בעלה של חרשת**, ונופלת החרשת אחותה של הקטנה, ליבום לפני בעל הקטנה, ונאסרת הקטנה על בעלה מדין אחות זקוקתו.

שהרי יש צד שקטנה אינה קנויה כלל, אלא הרי היא כמפוחה בעלמא, ולכן אין בכוחה לדחות את אחותה החרשת [הקנויה בודאי, אם כי בקנין חלש, משוייר] מזיקה כדין אחות אשה. ולכן —

קטנה — יוצאה מתחת בעלה בנט.

ואילו **חרשת — אסורה לעולם.**

כי לכונסה הוא לא יכול, אפילו לאחר גירושי אשתו הקטנה, כי שמא קנינה של הקטנה קנין גמור הוא, והחרשת אסורה עליו מדין אחות גרושתו.

ולחלוץ לה אינו יכול, כי חרשת אינה נחלצת.⁽²⁾

ואם עבר ובא על החרשת אחר שגירש את אחותה הקטנה —

נותן לה נט, והותרה בכך החרשת לשוק, ממה נפשך —

אם האחות הקטנה קנויה לו לגמרי, הרי אין אחותה החרשת זקוקה כלל לחליצה, שהרי יוצאת היא משום אחות אשה, ואילו הביאה שעשה בה היבם היא ביאת זנות בעלמא.

ואם האחות הקטנה אינה קנויה לו כלל, הרי החרשת היא היבמה, והועילה הביאה שבא עליה, לקנותה. ומשנתן לה נט, היא מותרת בלי צורך בחליצה.

ומדייק רב ששת: **אי אמרת בשלמא** כמו הסברו של רב חסדא בשיטת רב, ש**חרשת היא ה"קנויה ומשווירת"**, ואילו הקטנה היא ה"קנויה ואינה קנויה" —

משום הכי שפיר אומרת הברייתא, **דכי בא על החרשת** הוא קונה אותה, על הצד שאחותה הקטנה אינה קנויה כלל [ועל הצד שהיא קנויה לגמרי היא מותרת לשוק מיד כשמת בעלה].

ולכן, **נותן לה נט, והותרה** בכך לשוק, בלי צורך בחליצה.

היות **דאמרת, ממה נפשך —**

אי קטנה, קנויה היא — הא נפקא, הרי יוצאת החרשת לשוק מיד עם מות בעלה, **משום אחות אשה.**

בברייתא להלן.

2. וגם אם תמות אחותה הקטנה, היא אסורה עולמית, כיון שבשעת נפילה אין אני קורא בה "יבמה יבוא עליה". רש"י

ותירץ רש"י, שיש גזירת חכמים שלא לעשות כך, כי שמא ייבם את החרשת תחילה, ואז תהיה הקטנה אסורה לו. ואם נתיר לו לייבם את הקטנה לפני ייבום החרשת, יבואו לייבם את הקטנה גם אחר ייבום החרשת. וכך גם יבואר

ומנסה הגמרא לדחות את ראייתו של רב ששת —

אפשר לומר, שלעולם החרשת היא ספק קנויה לגמרי ספק לא קנויה כלל, והקטנה קנויה ומשווירת.

ולא יקשה לך דין הברייתא, הכיחד אם מת בעל החרשת נפטרת החרשת מזיקת יבום כשבא עליה בעלה של הקטנה, ויכול לגרשה בגט, והרי ביאת החרשת היא ביאה האסורה, שהרי היא אחות אשתו הקטנה "במקצת", ולכן היא "ביאה פסולה".

וביאה פסולה, אינה מתירה אותה לשוק בגט בלבד, אלא רק עם חליצה, וחרשת הרי אינה חולצת.

כי אפשר לומר —

הא, ברייתא זו, אשר ממנה הוכיח רב ששת שמסתבר לומר כשיטתו של רב — **מני?** כשיטתו של מי היא אמורה? — בשיטת **רבי נחמיה היא!**

דאמר רבי נחמיה: ביאה פסולה — פוטרת מחליצה.

ולכן יכולה החרשת להפטר בביאה פסולה של אחותה הקטנה.

אך מוכיחה הגמרא מהסיפא של הברייתא הזאת, שאי אפשר להעמיד את הברייתא בשיטת רבי נחמיה, ושלא כהסברו של רב חסדא בשיטת רב.

אלא, בהכרח שהיא לפי רבנן, וכהסברו של רב חסדא בשיטת רב. כי —

ואי קטנה לאו קנויה היא — שפיר מיבם את החרשת, שקנויה לו בודאי [אם כי קנין חלש משוויר], ובגט שנותן לה הוא מתירה לשוק בלי חליצה.

אלא, אי אמרת שחרשת היא זאת ש"קנויה ואינה קנויה", ואילו קטנה היא זאת ש"קנויה ומשווירת", תיקשי —

כי בא על חרשת — אמאי נותן לה גט, והותרה בכך החרשת לשוק בלי חליצה!?

והרי כיון שיש צד לומר שהחרשת קנויה לגמרי, והקטנה קנויה בקנין חלש משוויר — אין הקטנה דוחה את אחותה החרשת מזיקת יבום מדין אחות אשה.

שהיות ואין קנינה של הקטנה קנין גמור, אין היא יכולה לדחות את זיקת היבום של אחותה החרשת, שקנינה הוא קנין גמור.

אך מאידך, כיון שהחרשת היא אחותה של אשתו הקטנה, הקנויה לו בודאי בקנין חלש משוויר, אין לו לבוא עליה, כי היא אחות אשתו "במקצת".

ואם עבר ובא עליה, הרי **הויא ליה** ביאתו על החרשת "**ביאה פסולה**". כיון שהיא ביאת איסור באחות אשתו הקטנה.

וביאה פסולה — לא פטרה מהיבום, אלא צריכה היא עדיין חליצה [בנוסף לגט שצריך לתת לה, לביאתו], והרי חרשת אינה חולצת, ואיך התרת אותה לשוק בגט בלבד!?

אלא בהכרח, שיש לומר כמו שהסביר רב חסדא את שיטת רב, שהקטנה היא ספק קנויה לגמרי ספק אינה קנויה כלל, והחרשת היא הקנויה והמשווירת.

קנינה החלש והמשוייר של החרשת דוחה את זיקת הקטנה שהיא זיקה גמורה.

ואם יבוא על הקטנה לאחר שיבוא על החרשת, יקנה קנינה הגמור של הקטנה ויבטל את קנין החרשת, ותאסר עליו החרשת כדין יבמה שהתייבמה צרתה.

וכיון שחששו חכמים לטעות שכזאת, שיבואו להתיר להשאיר תחתיו את החרשת גם אם יכנס את החרשת תחילה ואחר כך את הקטנה —

לכן אסרו חכמים את שתיהן, אפילו אם הקדים וכנס את הקטנה תחילה.

וכיצד היא תקנתן?

חרשת — **יוצאת ממנו בגט**, והרי היא מותרת להינשא לשוק, ממה נפשך —

אם קנינה של הקטנה, שכנס תחילה, הוא קנין גמור, הרי הוא פוטר את החרשת מהחליצה.

ואם קנינה של הקטנה אינו כלום, הרי התייבמה החרשת בביאה, ומעתה היא ניתרת לשוק בגט בלבד.

וקטנה — **תמתין לה עד שתגדיל, ותחלוץ**. וכפי שתבאר עתה הגמרא.

ומוכיחה הגמרא :

אי אמרת בשלמא ברישא, בשתי אחיות אחת חרשת ואחת קטנה, כשמת בעל החרשת, ונפלה החרשת לפני האח הנשוי את האחיות הקטנה, שאמרה הברייתא אם עבר ובא על החרשת נותן לה גט, והותרה בכך לשוק, הטעם הוא משום —

אי תרצה לומר שברייתא זו בשיטת רבי נחמיה היא אמורה —

אימא סיפא, שמתבאר בה דין נפילה של קטנה וחרשת, כאשר הן היו נשואות לאדם אחד, ואין הן אחיות —

מי שהיה נשוי שתי יתומות, קטנה וחרשת, ומת.

ובא היבם על הקטנה, וחזר ובא על החרשת.

או שבא אחיו של היבם שיבם את הקטנה על החרשת —

נאסרו שתיהן עליו!

החרשת נאסרת עליו — כי על הצד שקנינה של הקטנה הוא קנין גמור, הרי פקעה זיקת החרשת כשבא על הקטנה, ומעתה החרשת אסורה לו כמו כל יבמה שהתייבמה צרתה.

ואילו הקטנה — מעיקר הדין היא מותרת לו, ממה נפשך —

אם קנינה של הקטנה הוא קנין גמור — הרי אין אחר ביאה כלום, ואין הביאה בחרשת יכולה לאסור את הקטנה עליו.

ואם קנינה של הקטנה אינו קנין כלל — הרי היא נכרית, ואינה נפסלת ביבומה של החרשת.

אך בכל זאת היא נאסרת עליו מכח גזירת חכמים, שמא יבואו אנשים לטעות, ולהתיר גם במקום שעשה היבם להיפך, שכנס תחילה את החרשת, ואחר כך את הקטנה.

שאז החרשת אסורה לו, היות ויש צד שקנינה של הקטנה הוא קנין גמור, ואין

א. שחרשת היא "קנויה ומשווירת", ואילו הקטנה היא "קנויה ואינה קנויה", כדברי רב.

והחרשת מותרת לשוק בגט בלי חליצה, ממה נפשך —

אם קנינה של הקטנה הוא קנין גמור, הרי היא פטורה מדין אחות אשה.

ואם קנינה של אחותה הקטנה אינו קנין, הרי קנינה של האחות החרשת הוא קנין בהיתר, ויוצאת ממנו בגט בלבד.

[אך אם נאמר להיפך, שקנינה של הקטנה הוא קנין משוויר, וקנינה של החרשת הוא קנין מסופק, לא תצא החרשת בגט בלבד —

כי שמא קנויה היא החרשת קנין גמור, ואינה יוצאת משום אחות אשה, היות וקנינה של הקטנה אחותה אינו קנין גמור אלא קנין במקצת.

וכמו כן, אין ביאתה של החרשת קונה אותה קנין גמור שתוכל לצאת ממנו בגט, שהרי ביאתה היא ביאה פסולה, בגלל קידושי אחותה במקצת, האוסרים עליה את היבום מדין אחות אשתו במקצת].

ב. וברייתא זו — בשיטת רבנן היא אמורה, שביאה פסולה אינה פוטרת, וכמו שהביא ממנה רב ששת רביה לדברי רב חסדא בשיטת רב —

משום הכי, שפיר ממשיכה ואומרת הברייתא בסיפא, שאם נפלו לפניו ליבום קטנה וחרשת, כשהן אינן אחיות, אלא נכריות זו לזו, ובא על שתיהן — שתיהן אסורות!

ונאסרת הקטנה, אפילו אם כנס אותה תחילה, והותרה לו מעיקר הדין ממה נפשך

[אם קנינה גמור, הרי לא תאסרנה ביאת החרשת, ואם אין קנינה כלום, הרי היא נכרית, ופשיטא שלא תאסרנה ביאת החרשת לאחר מכן].

אלא, תמתין הקטנה, ולא תצא ממנו עתה בגט, עד שתגדיל, ואז תחלוץ, על אף שמעיקר הדין היא מותרת לו ליבום, ויכול לגרשה ולהתירה לשוק מיד, ללא צורך בחליצה.

וטעמו של דבר — היות וגזרו בה חכמים שלא תהיה מותרת לו, ושלא יוכל לגרשה עתה בגט בלבד, אלא תמתין עד שתגדל ואז תחלוץ —

דדלמא יהפוך היבם את הסדר, וקדים ובעיל את החרשת ברישא, ולאחר מכן בעל את הקטנה.

ואז, כיון שהקדים לבעול את החרשת, הרי על אף שקנינה הוא רק קנין משוויר וחלש, בכל זאת כיון שהוא קנין במקצת, הויא ליה ביאה דקטנה, שלאחר מכן — "ביאה פפולח"!

שהרי הוא כבר בא קודם לכן על החרשת, וקנה אותה במקצת, והתורה אמרה "בית אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים".

וכיון שביאתה של הקטנה היא ביאה פסולה, הרי לפי חכמים היא אינה פוטרת אותה מזיקת יבום, והקטנה צריכה גם גט וגם חליצה כדי לצאת ממנו.

וגם ביאתה של החרשת איננה פוטרת אותה, היות וביאתה של החרשת היא ביאה של קנויה במקצת, שאיננה פוטרת את זו שקנינה גמור.

אמר רב אשי: מרישא, מהדין ששנינו בשתי אחיות, נמי שמע מינה שברייתא זו דרבנן היא, ואינה בשיטת רבי נחמיה.

דקתני: אם מת בעלה של האחות החרשת, ועבר היבם ובא על האחות החרשת — נותן לה גט, והותרה.

ולא קתני בה "אם מת בעלה של האחות הקטנה, ועבר ובא היבם על הקטנה — נותן לה גט, והותרה".

אלא קתני במת בעלה של קטנה — תמתין עד שתגדיל ותחלוץ.

ומוכח מכך שלא הוזכר בברייתא שהותרה הקטנה בביאה בה לצאת בגט — שביאה פסולה אינה פוטרת, וכרכנן.

והיא נחשבת ביאה פסולה — היות ואחותה החרשת קנויה במקצת, והיא אוסרת את הקטנה במקצת קנינה, מדין אחות אשה.

ואין הקנין המשווייר של החרשת יכול לדחות את הקטנה לגמרי, מדין אחות אשה, היות ויתכן שקנינה של הקטנה הוא קנין גמור, ואין הקנין המשווייר של חרשת יכול לדחותה מיבום מדין אחות אשה.

אך דוחה הגמרא את הראיה הזאת —

אי משום הא, מהוכחה זו — לא איריא! אין זו ראיה.

כי זה שלא שנה התנא את תקנת הקטנה בגט היות ובא עליה, כמו ששנה תקנה זאת

וכיון שחששו חכמים, שיבואו אנשים לטעות, ולהתיר את הקטנה לשוק בלי חליצה גם במקרה הזה, לכן תיקנו — שלא תצא בגט אפילו אם הקטנה התייבמה תחילה, אלא, תמתין עד שתגדל, ואז תחלוץ.

אלא, אי אמרת שקטנה קנויה ומשוויירת⁽³⁾ היא, ואילו חרשת היא ספק קנויה לגמרי ספק אינה קנויה כלל —

הרי לפי זה, מהרישא, ששנינו בה, אם מת בעל האחות החרשת, ונפלה החרשת לפני היבם הנשוי את אחותה הקטנה, ובא עליה באיסור של אחות אשתו במקצת, שהיא ביאה פסולה, בכל זאת נותן לה גט, לפי שקנאה, ופוטרת אותה לשוק בלי חליצה —

שמענו שביאה פסולה פוטרת, וכרכי נחמיה!

ואם כן, תיקשי מה ששנינו בסיפא, שאם בא היבם על הקטנה וחזר ובא על החרשת, אין הקטנה נפטרת בביאה של עצמה, אלא צריכה חליצה. והרי ביאת הקטנה ביאה כשרה היא, ולמה צריכה לחלוץ אחרי הביאה.

שמה תאמר, זיקת החרשת פוסלת אותה להתייבם, משום שיתכן והחרשת קנויה לגמרי, הרי לפי מה שהעמדנו עתה ברייתא זו בשיטת רבי נחמיה היא, אמורה, והאמר רבי נחמיה שביאה פסולה — פטרה!

אלא, בהכרח, שמע מינה שברייתא זו — רבנן היא.

שמע מינה!

3. כך היא הגירסא המופיעה ברש"י.

בחרשת, אלא אמר שתמתין הקטנה עד שתגדל ותחלוץ, טעמו של דבר אינו משום שביאה פסולה אינה פוטרת. אלא —

חרשת, דלית לה כלל תקנתא דהיתירא, שהרי אסורה היא לבוא עליה לעולם, ולצאת בחלצה אינה יכולה — **קתני בה תקנתא דאיסורא,** במקרה שעבר היבם ובא עליה.

אבל **קטנה, דאית לה תקנתא דהיתירא,** להמתין עד שתגדל ותחלוץ — **לא תני בה תקנתא דאיסורא,** אם עבר ובא עליה היבם שיוצאת אז בגט.

אבל אליבא דאמת, אם יעבור ויבוא עליה היבם, יתכן ותוכל לצאת בגט, כשיטת רבי נחמיה שביאה פסולה פוטרת.

מתניתין:

מי שהיה נשוי לשתי יתומות קטנות, ומת.

ובא אחיו היבם על אשתו הראשונה, וייבמה מדרבנן, **וחזר ובא על השניה.**

או שבא אחיו על השניה

לא פסל את הראשונה. קיא-ב

שהרי שתיהן היו נשואות מדרבנן בשוה. ובגדר הנשואין מדרבנן, מוגדרים הנשואין האלו כ"ספק נישואין". ולכן גם יבואו של היבם מדרבנן, הוא בגדר ספק יבום, וביאתו בשתיהן שוה.

ולכן, על הצד שהיא מקודשת, ויבומה של הראשונה נחשב יבום, והיא קנויה לו, הרי רק היא אשתו. ואם יחזור היבם, או אחיו, ויבוא על הקטנה השניה, ייחשב הדבר

כבעילת זנות בעלמא, ולא תאסר הראשונה עליו מדין "בית אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים".

ועל הצד שקטנה אינה נחשבת קנויה, הרי שתי הקטנות נחשבות נכריות אצלו, ויכול לקחתן כרצונו.

הילכך, הרי הוא מקיים תחתיו את הקטנה שבעל ראשונה, שהיא ממה נפשך מותרת לו. אבל אינו יכול לקיים את השניה, כי על הצד שקטנה כן קנויה לו, הרי משבא על הראשונה, נפסלה בכך השניה משום "בית אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים".

וכן הוא הדין במי שהיה נשוי שתי חרשות, שקנינן הוא מדרבנן, וקנינן של שתיהן שוה.

ב. מי שהיה נשוי קטנה וחרשת, ומת.

בא יבם על הקטנה, וחזר ובא על החרשת.

או שבא אחיו על החרשת —

פסל בכך את הקטנה.

והיינו, מעיקר הדין הועילה הביאה בקטנה לקנותה, כי ממה נפשך היא מותרת, אם היא קנויה לגמרי הרי היא קנויה בביאתה, ואם אינה קנויה כלל, הרי נכרית היא.

אך גזרו עליה שתהא אסורה, שמא יחליף היבם, ויבוא תחילה על החרשת ואחר כך על הקטנה, שאז יפריע הקנין המשווייר של החרשת לקנינה של הקטנה.

ואם **בא יבם על החרשת,** וחזר ובא על הקטנה.

או שבא אחיו על הקטנה —